Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 302 van 21 september 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat R. AKTEPE**
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 9 september 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring en *"voor zover nodig"* de schorsing te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 4 september 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2026 , waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2026 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JESSOUS die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen toe op het Belgische grondgebied op 17 mei 2023 en diende op 13 december 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 17 januari 2024 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*) omdat verzoeker reeds eerder een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Duitsland.

1.3. Aangezien de overdrachtstermijn uit de bijlage 26*quater* werd overschreden, werd België verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Het beroep tegen de bijlage 26*quater* werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 15 oktober 2024 (RvV 15 oktober 2024, nr. 314 733).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 1 juni 2026 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Verzoeker werd op 3 september 2026 te Liedekerke geïnterpelleerd wegens zwartwerk in een kebabzaak door de politie ter gelegenheid van een gecoördineerde actie met de sociale inspectie.

1.6. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 4 september 2026 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING
Betrokkene werd gehoord door de politiezone TARL op 03.09.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.
Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer, die verklaart te heten(1):
naam: S.(…)
voornaam: Z.(…)
geboortedatum: (…)
geboorteplaats: (…)
nationaliteit: Turkije
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:
Artikel 7, alinea 1:
□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Hij heeft geen enkel document om zijn identiteit of verblijf in België te staven.
□ 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;
Betrokkene bezit geen beroepskaart, arbeidskaart of single permit. Toch werd hij al werkend aangetroffen tijdens een controle in samenwerking met de sociale inspectie. Een PV zwartwerk wordt door de RSZ opgesteld.
□ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.
Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 13.12.203 werd bij beslissing van 01.06.2026 als ongegrond beschouwd door het CGVS. Betrokkende heeft geen beroep ingediend bij de RVV binnen de wettelijke voorziene termijn waardoor die beslissing definitief is geworden.
Betrokkene verklaart dat hij een vriendin in Aalst heeft, zonder verdere info te geven. Haar bestaan noch administratieve toestand kan dus worden nagegaan, evenmin de duur en duurzamanheid van de relatie. Nochtans komt het betrokkent toe om DVZ zelf alle nodige informatie te verschaffen om zijn situatie te kunnen beoordelen. Hoedanook blijkt uit het administrtief dossier niet dat stappen werden ondernomen om de relatie te officialiseren door vb een huwelijk of wettelijke samenwoonst.
Aldus toont betrokkene niet aan dat het zou gaan om een beschermenswaardig gezinsleven zoals bedoeld in art 8 EVRM. Uit het administratief dossier blijkt dat op 27.01.2025 een ontvangstbewijs wettelijke samenwoonst werd afgeleverd met zijn partner Y.K. °1991. Op 20.02.2025 heeft de partner echter alweer de wettelijke samenwoonst eenzijdig stopgezet.
Hij verklaart geen minderjarige kinderen te hebben.
Op medisch vlak verklaart betrokkene geen problemen te hebben behalve een beetje psychologisch door alle problemen in Turkije en hier. Betrokken geeft verder geen uitleg en toont niet aan waarom hij hiervoor niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst.
Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.
Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
Er bestaat een risico op onderduiken:
3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.
Betrokkene werkt zonder over de daartoe vereiste machtigingen te beschikken.
Betrokkene werd op 05.3.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Hij werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.
Terugleiding naar de grens
REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:
Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:
Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:
Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.
Betrokkene verklaart dat hij niet terugkeert omdat hij veel problemen heeft in Turkije en dat het allemaal in zijn asieldossier staat.
We stellen dus vast dat betrokkene met zijn huidige uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.
Betrokkene verwijst voor zijn problemen naar zijn verzoek om internationale bescherming. Uit het onderzoek van het CGVS is echter gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene heeft bovendien zelf gekozen om geen beroep bij de RVV in te dienen tegen deze beslissing, hoewel dit procedureel wel als mogelijkheid voorzien is.
Betrokkene verklaart dat psychische problemen te hebben omwille van zijn problemen in Turkije en hier.
Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.
Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.
Vasthouding
REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:
Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:
Er bestaat een risico op onderduiken:
3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.
Betrokkene werkt zonder over de daartoe vereiste machtigingen te beschikken.
Betrokkene werd op 05.3.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Hij werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.
Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.
In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:
2° Betrokkene heeft geen medewerking verleend aan het aanklampende begeleidingstraject in het kader van een terugkeerprocedure zoals voorzien in artikel 74/24 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene heeft deelgenomen aan meerdere gesprekken met een ICAM-coach. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.
Betrokkene werd nu aangetroffen in een situatie van illegale tewerkstelling. Dat wijst er op dat betrokkene niet van plan is zelfstandig te vertrekken maar probeert hier een leven in de illegaliteit uit te bouwen.
Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.
Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.
In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, K. V.(…) D.(…), attaché, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Tarl en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te 127bis de betrokkene, S.(…), Z.(…), op te sluiten in de lokalen van het centrum 127bis
(…)"

1.7. Verzoeker diende op 9 september 2026 een beroep in tegen de afwijzende beslissing van de commissaris-generaal inzake internationale bescherming van 1 juni 2026, gekend onder rolnummer RvV 374 398 (Franstalige taalrol). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp dit beroep in zijn arrest van 18 september 2026 (RvV 18 september 2026, nr. 353 286).

1.8. Verzoeker diende op 10 september 2026 een beroep in tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van 4 september 2026 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*). Deze zaak is op de Raad gekend onder rolnummer RvV 374 546 (Nederlandstalige taalrol).

2. Over de urgente procedure en de ontvankelijkheid

2.1. Verzoeker dient een beroep tot nietigverklaring in met *"voor zover als nodig – een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid"*.

2.2. De thans bestreden beslissing (bijlage 13*septies*) betreft een "*verwijderingsbesluit*" in de zin van artikel 2.28 van de RvV-wet. Bijgevolg wordt het beroep krachtens voormelde wetsbepaling volgens de urgente procedure afgehandeld. Van de (tijdige) indiening van een beroep tegen een verwijderingsbesluit gaat een automatisch schorsende werking uit zodat de door verzoeker *"voor zover nodig"* ingediende vordering tot schorsing doelloos is. De behandeling van de vordering tot schorsing kan verzoeker geen bijkomend voordeel opleveren.

Er wordt bijgevolg enkel uitspraak gedaan over de vordering tot nietigverklaring.

2.3. Zoals verzoeker terecht aanstipt in zijn verzoekschrift, komt de toetsing van de vrijheidsberovende component van de bestreden beslissing op grond van artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) toe aan de Raadkamer.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 1, §2, 7, 62 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"1. De artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte afdoende moeten worden gemotiveerd.
De motivering is slechts afdoende wanneer zij duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is. De materiële motiveringsplicht vereist bovendien dat de motieven van de beslissing steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld, en dat die motieven de beslissing kunnen dragen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarbij de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14

februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411), hetgeen inhoudt dat zij zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

2. Vooreerst steunt de bestreden beslissing op een feitelijk onjuiste vaststelling. Zij stelt dat verzoeker "niet in het bezit [is] van een geldig paspoort" en dat hij "geen enkel document [heeft] om zijn identiteit of verblijf in België te staven", en zij leidt uit datzelfde gegeven af dat het noodzakelijk is hem ter beschikking van verwerende partij te houden "teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden". Die vaststelling wordt tegengesproken door de stukken van het eigen administratief dossier van verwerende partij.

De bijlage 26 die zij verzoeker op 13.12.2023 afgaf, vermeldt zelf dat hij houder is van de Turkse identiteitskaart nr. A42J99374, geldig tot 29.05.2033, en een kopie van die kaart bevindt zich in het dossier. Het Commissariaat-generaal hield zijn identiteit en 8 nationaliteit voor vaststaand op grond van de door hem neergelegde kopie van die identiteitskaart, en verwerende partij ontving een afschrift van die beslissing (STUK 3).

Verzoeker is daarenboven sedert 30.04.2026 – ruim vier maanden vóór zijn aanhouding – houder van een nationaal paspoort, nr. U40001576, geldig tot 29.04.2036. Ook voordien was hij houder van een nationaal paspoort, nr. U24524178, hem op 26.04.2021 afgegeven te Elazığ en geldig tot 26.04.2026, dat hij in maart 2023 bij zijn visumaanvraag aan de Belgische diplomatieke post te Istanboel voorlegde; het huidige paspoort werd hem enkele dagen na het verstrijken daarvan afgeleverd.

Zijn paspoortgeschiedenis is aldus ononderbroken. Verzoeker is dus wel degelijk geïdentificeerd en beschikt over geldige identiteits- en reisdocumenten. Dat hij die documenten bij zijn aanhouding niet op zich droeg, kan niet worden gelijkgesteld met het ontbreken ervan, te meer daar hem na zijn aanhouding op geen enkel ogenblik de gelegenheid werd geboden ze te laten voorleggen (zie het derde middel). Een beslissing die steunt op een onjuist feit, is niet naar recht gemotiveerd.

Dat verwerende partij daarnaast andere motieven aanvoert, doet daaraan geen afbreuk: het beweerde gebrek aan identiteits- en reisdocumenten werd door haar uitdrukkelijk in haar afweging betrokken, zowel bij het bevel om het grondgebied te verlaten als bij de beslissingen tot terugleiding naar de grens en tot vasthouding, en het bepaalt mede de wijze van tenuitvoerlegging die zij weerhoudt.

3. Ten tweede wordt het risico op onderduiken, waarop zowel de weigering van een termijn voor vrijwillig vertrek als de onmiddellijke terugleiding naar de grens steunen, niet naar recht gemotiveerd.

Krachtens artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet moet het risico op onderduiken actueel en reëel zijn; het wordt vastgesteld na een individueel onderzoek, op basis van objectieve criteria en rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan het geval.

Artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 7, lid 4 van Richtlijn 2008/115/EG laten de weigering van een termijn voor vrijwillig vertrek slechts toe wanneer een dergelijk risico daadwerkelijk wordt aangetoond. Elk geval moet individueel worden beoordeeld; generaliserende overwegingen stroken niet met de definitie van het risico op onderduiken, het evenredigheidsbeginsel en de verplichting tot individuele beoordeling (HvJ 11 juni 2015, Zh. en O., C-554/13, pt. 44; Terugkeerhandboek, Aanbeveling (EU) 2017/2338 van 16 november 2017).

Het enige concrete element dat verwerende partij onder het criterium van artikel 1, §2, 3° van de Vreemdelingenwet aanvoert, is dat verzoeker op 05.03.2024 werd uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach en dat hij tijdens dat traject te kennen zou hebben gegeven niet te willen terugkeren en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer. Dit motief kan de beslissing niet dragen. Ten eerste geeft de bestreden beslissing dat motief onjuist weer.

Het ICAM-traject van maart 2024 kaderde niet in een terugkeer naar Turkije, doch in de Dublinprocedure: verzoeker was toen het voorwerp van een overnameakkoord met Duitsland en werd uitgenodigd met het oog op de organisatie van zijn overdracht aan die lidstaat. Het eigen document van verwerende partij waarmee de ICAM-begeleiding werd afgesloten, vermeldt als reden dat de betrokkene "refuse le retour volontaire vers l'Etat Membre responsable", en haar verslag van het onderhoud van 12.03.2024 noteert dat hij weigerde terug te keren naar Duitsland omdat zijn 9 partner en zijn zus in België verblijven, dat hij een verklaring van wettelijke samenwoning had afgelegd en een aanvraag gezinshereniging wilde indienen, en dat hij psychische problemen ondervond.

De bestreden beslissing maakt daarvan dat verzoeker "duidelijk aan[gaf] niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer". Dat is niet wat het administratief dossier vermeldt.

Een motief dat de inhoud van de eigen stukken van het dossier onjuist weergeeft, kan de beslissing niet dragen.

Ten tweede is het motief hoe dan ook achterhaald. De aangehaalde uitnodiging dateert van 05.03.2024, uit de periode waarin het beroep tegen de weigeringsbeslissing van 17.01.2024 bij Uw Raad hangende was en verzoeker in het bezit was van een attest van immatriculatie, geldig tot 13.04.2024. De Dublinprocedure waarop dat traject steunde, is nadien volledig weggevallen: de overdrachtstermijn verstreek op 08.07.2024, de Duitse autoriteiten bevestigden op 11.07.2024 dat een overdracht niet langer mogelijk was, verzoeker meldde zich op 05.08.2024 uit eigen beweging aan in het aankomstcentrum en België werd verantwoordelijk voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Van oktober 2024 tot de beslissing van

het Commissariaat-generaal van 01.06.2026 – bijna twintig maanden – heeft verzoeker vervolgens wettig in het Rijk verbleven onder dekking van een attest van immatriculatie (STUK 3).
Een gesprek over een overdracht aan Duitsland, gevoerd vóór die periode van wettig verblijf en betreffende een procedure die sindsdien is uitgedoofd, zegt niets over een actueel en reëel risico dat verzoeker zich thans aan de autoriteiten zou onttrekken, terwijl de wet precies een actueel risico vereist. Ten derde is het motief innerlijk tegenstrijdig. Verwerende partij stelt zelf vast dat verzoeker "heeft deelgenomen aan meerdere gesprekken met een ICAM-coach", om vervolgens te besluiten dat hij "geen medewerking [heeft] verleend aan het aanklampende begeleidingstraject". Wie op de uitnodigingen ingaat en aan de gesprekken deelneemt, werkt mee aan het traject. Het louter uiten, in het kader van die gesprekken, van de wens om niet vrijwillig terug te keren, is de uitdrukking van een standpunt en geen weigering om met de overheden mee te werken in de zin van artikel 1, §2, 3° van de Vreemdelingenwet. Ten vierde wordt het motief weerlegd door het administratief dossier zelf. Verzoeker meldde zich op 05.08.2024 uit eigen beweging aan in het aankomstcentrum, van zodra de Dublinprocedure was uitgedoofd; hij deelde zijn adreswijziging mee, zodat verwerende partij hem op zijn adres kon bereiken; hij gaf gevolg aan de oproeping van verwerende partij voor het gehoor van 08.10.2024 en vulde die dag de vragenlijst voor het Commissariaat-generaal in; hij liet zich identificeren en gaf zijn vingerafdrukken af; hij verscheen op 30.03.2026 voor zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal, dat meer dan vier uur duurde (STUK 3); en hij wendde zich in april 2026 tot zijn eigen consulaire overheden om een nationaal paspoort te bekomen, hetgeen bezwaarlijk te verzoenen valt met de stelling dat hij zijn identificatie of zijn terugkeer zou willen verhinderen. Ook bij zijn gehoor van 03.09.2026 verleende hij zijn medewerking en antwoordde hij op alle vragen.
Ten vijfde werd verzoeker na de beslissing van het Commissariaat-generaal van 01.06.2026 door verwerende partij niet opnieuw uitgenodigd, gecontacteerd of aangemaand en werd hem geen enkel begeleidingstraject bij vrijwillig vertrek aangeboden. Er werd integendeel onmiddellijk tot aanhouding en vasthouding overgegaan. De omstandigheid dat verzoeker "al werkend werd aangetroffen", is ten slotte geen criterium van artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet. De gevolgtrekking die verwerende partij daaraan verbindt, met name dat verzoeker "niet van plan is zelfstandig te vertrekken maar probeert hier een leven in de illegaliteit uit te bouwen", is een veronderstelling en geen objectief en ernstig 10 element waaruit een actueel en reëel risico op onderduiken kan worden afgeleid.
Daarbij komt dat verzoeker geen strafrechtelijke antecedenten heeft – het Turkse strafregister is blanco, de vergelijking van zijn vingerafdrukken bij zijn aanhouding leverde geen enkele treffer op en noch het administratief dossier noch de bestreden beslissing bevat enig element van openbare orde. Zij verdraagt zich bovendien slecht met het administratief dossier, waaruit blijkt dat verwerende partij zelf aan verzoeker, op verzoek van een Belgische werkgever, in februari 2023 een gecombineerde vergunning heeft toegekend, dat hij daarop bij de Belgische post te Istanboel een visum D heeft aangevraagd en dat die vergunning is weggevallen om redenen die de bedrijfsvoering van de werkgever betreffen en dat hij zich nadien tot de asielinstanties heeft gewend en aan die procedure zijn medewerking heeft verleend.
4. Hetzelfde geldt ten slotte voor de beslissing tot terugleiding naar de grens.
Artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet laat de terugleiding "zonder verwijl" slechts toe wanneer zij noodzakelijk is. De bestreden beslissing motiveert die noodzaak uitsluitend door te verwijzen naar het risico op onderduiken ("zie motivatie artikel 74/14, 1°"), zodat zij door dezelfde gebreken is aangetast.
Het middel is gegrond."

3.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteits- beginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.4. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op *"afdoende"* wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze

duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden verwijderingsbeslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (*cf.* RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, meer in het bijzonder artikel 7, eerste lid, 1°, 8° en 13° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepalingen luiden als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, (…) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(…)
8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;
(…)
13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf
(…)"

3.8. In de bestreden beslissing overweegt de gemachtigde van de minister inzake de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet dat *"(d)e betrokkene (…) niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Hij heeft geen enkel document om zijn identiteit of verblijf in België te staven."* (eigen onderlijning).

3.9. Verzoeker betwist in zijn eerste middel niet dat hij op heterdaad werd betrapt op zwartwerk en evenmin dat de commissaris-generaal een afwijzende beslissing nam met betrekking tot zijn verzoek om internationale bescherming. Deze vaststellingen volstaan op zich reeds om het bestreden bevel om het grondgebied afdoende te schragen.

Verzoeker betwist wel de vastgestelde afwezigheid van documenten die zijn identiteit aantonen of zijn verblijf in België zouden rechtvaardigen. Hierbij wijst verzoeker erop dat hij destijds in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming over een Turkse identiteitskaart beschikte en dat hem recent, in april 2026, een Turks paspoort zou zijn afgeleverd dat geldig zou zijn tot 2036. Verzoeker beweert dat het loutere gegeven dat hij deze documenten bij zijn aanhouding niet op zich droeg, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens niet afdoende kan schragen omdat hij niet de gelegenheid kreeg om deze documenten naderhand voor te leggen.

3.10. Uit het zogenaamde 'TARAP-borderel', dat in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn interpellatie in Liedekerke op 3 september 2026 geen documenten bij zich had. De verbaliserende politie-agent kon verzoeker enkel op basis van zijn verklaringen en op basis van een foto van zijn attest van immatriculatie op zijn GSM identificeren. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de vaststelling dat hij *"op het moment van zijn arrestatie"* geen enkel document bij zich had om zijn identiteit of verblijf in België te staven feitelijke grondslag zou missen. Bovendien blijkt uit niets dat verzoeker naderhand wel identiteitsdocumenten zou hebben aangebracht of in het kader van onderhavige procedure het bewijs levert dat hij wel degelijk beschikte over *"de bij artikel 2 vereiste documenten"* ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

Daargelaten de vraag of verzoeker al dan niet over Turkse identiteitsdocumenten beschikt of heeft beschikt, maakt hij niet aannemelijk dat zijn verblijf in België ten tijde van zijn interpellatie op 3 september 2026 gedekt was door een geldige verblijfstitel. Uit de beschikbare gegevens blijkt immers dat verzoekers attest van immatriculatie reeds sedert 5 augustus 2026 vervallen was. Bijgevolg kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij poneert dat de gemachtigde van de minister ten onrechte toepassing zou hebben gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

3.11. Vervolgens bekritiseert verzoeker in zijn middel de motieven van de beslissing om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen en om hem onmiddellijk naar de grens te doen terugleiden. Naar het oordeel van verzoeker is het motief dat wordt aangewend om een risico op onderduiken vast te stellen, met name dat hij onvoldoende medewerking zou hebben verleend, onjuist en achterhaald.

3.12. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van het eveneens door verzoeker geschonden geachte artikel 7.4 van de richtlijn 2008/115/EG, en de gemachtigde van de minister toelaat om af te wijken van de standaardtermijn voor vrijwillig vertrek, bepaalt het volgende:

"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
(…)
§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
(…)
In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Met betrekking tot het risico op onderduiken wordt in de beslissing verwezen naar het criterium uit artikel 1, §2, 3° van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het gebrek aan medewerking met de overheden. In de beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

"(…)
Betrokkene werkt zonder over de daartoe vereiste machtigingen te beschikken.
Betrokkene werd op 05.3.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Hij werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.
(…)"

3.13. Hoewel verzoeker tot op zekere hoogte kan worden bijgetreden waar hij aanvoert dat zijn gebrek aan medewerking met de ICAM-coach betrekking had op zijn overdracht naar Duitsland in 2024 en dat hem in de afgelopen periode geen gebrek aan medewerking kan worden verweten, kan hij niet worden gevolgd waar hij stelt dat dit het enige concrete element is waarop de het vastgestelde risico op onderduiken gebaseerd is. In de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan is immers ook de door verzoeker niet-weerlegde vaststelling opgenomen dat *"(b)etrokkene werkt zonder over de daartoe vereiste machtigingen te beschikken".* Het is niet kennelijk onredelijk om de activiteiten van verzoeker zonder arbeidsvergunning als een gebrek aan medewerking met de overheden te kwalificeren.

Verzoeker toont niet aan dat het gegeven dat hij op heterdaad werd betrapt op zwartwerk niet zou volstaan om in zijnen hoofde een 'risico op onderduiken' te kunnen weerhouden, waardoor hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan en het noodzakelijk wordt geacht om hem 'zonder verwijl' naar de grens te doen terugleiden.

3.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 1, §2, 7, en/of 74/14 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde gegevens zou hebben veronachtzaamd of dat de bestreden beslissing behept zou zijn met een motiveringsgebrek.

Het eerste middel is ongegrond.

3.15. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“1. Artikel 8 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.
Een inmenging in dit recht is slechts toegelaten voor zover zij bij wet is voorzien, een legitiem doel nastreeft en noodzakelijk is in een democratische samenleving, hetgeen een concrete en actuele belangenafweging veronderstelt. Of er sprake is van een gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhangt van het werkelijk bestaan van nauwe persoonlijke banden (EHRM (GK) 12 juli 2001, K. en T. t. Finland, nr. 25702/94, §150); ook de relatie tussen ongehuwde partners kan een gezinsleven uitmaken, zonder dat daartoe enige formalisering is vereist. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG verplichten verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening te houden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. 2. De bestreden beslissing gaat volledig voorbij aan de familiale banden van verzoeker in België. Op de vraag "Heeft u familie in België? Zo ja, wie?" antwoordde verzoeker bij zijn gehoor van 03.09.2026 uitdrukkelijk: "Ja in Aalst. Mijn zus en de man van mijn zus". Dit gegeven bevindt zich dus in het hoorrechtformulier waarop verwerende partij zich uitdrukkelijk beroept. Het is bovendien niet nieuw: reeds bij zijn gehoor door de ICAM-coach van verwerende partij op 12.03.2024 verklaarde verzoeker dat zijn zus in België verblijft, en verduidelijkte hij toen dat de persoon die in eerdere verhoren als zijn tante was genoteerd, in werkelijkheid zijn zus is. De familiale band blijkt daarnaast uit de gezinssamenstelling die zich in het dossier van zijn verzoek om internationale bescherming bevindt (STUK 3). De beslissing van het Commissariaat-generaal vermeldt overigens uitdrukkelijk dat verzoeker een gezinssamenstelling van zichzelf en van zijn zus heeft neergelegd, en houdt zijn 11 gezinssamenstelling voor vaststaand (STUK 3, p. 2). De bestreden beslissing rept er evenwel met geen woord over: zij vermeldt enkel de vriendin te Aalst en besluit vervolgens dat geen beschermenswaardig gezinsleven wordt aangetoond. Een element in het voordeel van verzoeker, dat verwerende partij krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk in haar beoordeling diende te betrekken, werd aldus zonder meer genegeerd. Dit maakt een schending uit van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. 3. Wat de relatie van verzoeker betreft, erkent de bestreden beslissing dat hij verklaarde een vriendin te Aalst te hebben, doch verwerpt zij het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven omdat hij daarvan melding zou hebben gemaakt "zonder verdere info te geven" en omdat uit het administratief dossier niet zou blijken dat stappen werden ondernomen om de relatie te "officialiseren door vb een huwelijk of wettelijke samenwoonst". Dat laatste verwijt is bovendien merkwaardig. Uit datzelfde administratief dossier blijkt immers dat verzoeker wel degelijk stappen heeft gezet om een relatie te officialiseren – hij legde op 27.01.2025 een verklaring van wettelijke samenwoning af – en dat het niet aan hem te wijten is dat die verklaring geen doorgang vond, nu de partner de samenwoning eenzijdig stopzette omdat zij met een derde was gehuwd, waarna het openbaar ministerie het onderzoek zonder enige vaststelling ten laste van verzoeker afsloot. Deze redenering gaat uit van een onjuiste rechtsopvatting: artikel 8 EVRM vereist geen formalisering van de relatie; het bestaan van een gezinsleven is een feitenkwestie. Verzoeker onderhoudt een duurzame relatie met een te Aalst wonende partner. Verwerende partij, die door verzoeker op het bestaan van die relatie werd gewezen, heeft daarover geen enkele vraag gesteld en geen enkel onderzoek gevoerd, doch verwijt verzoeker dat hij "zelf" niet alle nodige informatie verschafte – terwijl hij daartoe, gehoord om 22.35 uur na zijn aanhouding, in een taal die noch zijn moedertaal, noch de taal van zijn lopende procedure was, zonder tolk en zonder raadsman, niet in de gelegenheid was (zie het derde middel). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid op zich met kennis van zaken uit te spreken; wanneer de betrokkene bij het gehoor een element aanbrengt dat rechtstreeks de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet raakt, mag zij dat element niet als "niet aangetoond" terzijde schuiven zonder hem daarover te bevragen. Van een concrete en actuele belangenafweging is dan ook geen sprake: de bestreden beslissing weegt de gevolgen van een verwijdering zonder termijn, gekoppeld aan een inreisverbod van twee jaar voor het volledige Schengengrondgebied, voor het gezins- en privéleven van verzoeker nergens af tegen het door verwerende partij nagestreefde doel. 4. Hetzelfde geldt voor de gezondheidstoestand van verzoeker. Hij verklaarde bij zijn gehoor psychische problemen te ondervinden ingevolge hetgeen hij in Turkije en in België heeft meegemaakt. Verwerende partij schuift dit terzijde omdat verzoeker "geen elementen" zou aanbrengen die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt. Zij heeft hem daarover evenwel niet verder bevraagd en hem niet door een arts laten onderzoeken, hoewel artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet haar verplicht de gezondheidstoestand daadwerkelijk in haar beoordeling te betrekken en een persoon die zich in politiehechtenis bevindt, onmogelijk medische stukken kan voorleggen. Het administratief dossier bevatte bovendien wél aanwijzingen. Verwerende partij noteerde de psychische problemen van verzoeker reeds op 12.03.2024 zelf, in haar 12 verslag van het ICAM-onderhoud, onder de rubriek "vulnérabilités éventuelles". En de beslissing van het Commissariaat-generaal, waarvan zij een afschrift ontving, vermeldt uitdrukkelijk dat verzoeker elementen aanbracht die konden wijzen op bijzondere procedurele noden en dat hij medische stukken over zijn gezondheidstoestand heeft neergelegd (STUK 3). 5. Wat artikel 3 EVRM betreft, beperkt de bestreden beslissing zich tot een verwijzing naar de beslissing van het Commissariaat-generaal en tot de vaststelling dat verzoeker daartegen geen beroep instelde. Verwerende partij dient zich evenwel op het ogenblik van de verwijdering zelf ervan te vergewissen dat de vreemdeling niet aan een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling wordt blootgesteld. Dat eigen en actueel onderzoek heeft zij niet gevoerd, hoewel haar dossier daartoe aanleiding gaf: het Commissariaat-generaal aanvaardde dat de door verzoeker neergelegde uittreksels uit het e-Devlet-portaal zijn toestand van onttrekking aan de militaire dienstplicht aannemelijk maken en stelde vast dat zijn oom in Frankrijk als vluchteling werd erkend (STUK 3).

Het middel is gegrond."

3.16. Het tweede middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG omdat hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling werd geschonden. Een ontvankelijk 'rechtsmiddel' vereist immers niet enkel de vermelding van een rechtsregel of een beginsel, maar tevens een voldoende duidelijke omschrijving van de wijze waarop deze rechtsregel of dit beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden (*cf.* RvS 9 juni 2005, nr. 145.681).

3.17. Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht betreft, kan worden verwezen naar hetgeen hierboven in de punten 3.3 tot 3.6 werd gesteld.

3.18. Verzoeker betoogt in zijn tweede middel in wezen dat de gemachtigde van de minister volledig voorbij gaat aan de familiale banden van verzoeker in België, die beschermd worden door artikel 8 van het EVRM, geen rekening zou hebben gehouden met zijn gezondheidstoestand, noch met het eventuele risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van verwijdering naar Turkije, en dit terwijl artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de overheid verplicht om met deze aspecten rekening te houden: *"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"*.

3.19. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.
Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een 'beschermenswaardig' privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

3.20. Verzoeker beperkt zich op dit punt tot een verwijzing naar zijn verklaringen ter gelegenheid van zijn interpellatie op 3 september 2026 en de gegevens die blijken uit de doorlopen asielprocedure. Hij brengt

geen enkel bijkomend element aan dat het daadwerkelijke en doorleefde karakter van zijn familie- en gezinsleven in België verder onderbouwt.

3.21. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het opmaken van het formulier 'hoorrecht' op 3 september 2026 verklaarde dat zijn zus en haar man in Aalst verblijven en dat hij daarnaast een 'vriendin' zou hebben die eveneens in Aalst verblijft. Verzoeker stelt dat de familiale banden met zijn zus zonder meer werden genegeerd en dat er onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar de relatie met zijn vriendin omdat artikel 8 van het EVRM geen formalisering van deze relatie vereist.

3.22. In de bestreden beslissing wordt over verzoekers familie- en gezinsleven het volgende gesteld:

"(…)
Betrokkene verklaart dat hij een vriendin in Aalst heeft, zonder verdere info te geven. Haar bestaan noch administratieve toestand kan dus worden nagegaan, evenmin de duur en duurzamanheid van de relatie. Nochtans komt het betrokkent toe om DVZ zelf alle nodige informatie te verschaffen om zijn situatie te kunnen beoordelen. Hoedanook blijkt uit het administrtief dossier niet dat stappen werden ondernomen om de relatie te officialiseren door vb een huwelijk of wettelijke samenwoonst.
Aldus toont betrokkene niet aan dat het zou gaan om een beschermenswaardig gezinsleven zoals bedoeld in art 8 EVRM. Uit het administratief dossier blijkt dat op 27.01.2025 een ontvangstbewijs wettelijke samenwoonst werd afgeleverd met zijn partner Y.K. °1991. Op 20.02.2025 heeft de partner echter alweer de wettelijke samenwoonst eenzijdig stopgezet.
(…)"

3.23. De Raad stelt vast dat verzoeker tot op zekere hoogte kan worden gevolgd waar hij constateert dat de bestreden beslissing geen motieven bevat over de beweerde familiale banden met zijn zus die (met haar man) in Aalst zou verblijven. Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij belang heeft bij zijn kritiek dat dit aspect onderbelicht is gebleven aangezien de familiale banden tussen volwassen *'siblings'* zonder bewijs van een bijzondere band van afhankelijkheid niet als een 'beschermenswaardig' familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan worden gekwalificeerd. Aangezien verzoeker in het kader van onderhavige procedure geen bijkomende gegevens aanbrengt die wijzen op een bijzondere band van afhankelijkheid met zijn in België verblijvende zus, toont hij geen belangenschade aan ingevolge het 'negeren' van de verwantschapsband met zijn zus in de bestreden beslissing.

Daarnaast verwijt verzoeker de gemachtigde van de minister een gebrekkig onderzoek naar zijn beweerde 'duurzame' relatie met zijn in Aalst verblijvende partner. Nochtans blijkt uit een 'kennisgeving' van de politie in het administratief dossier dat na het verhoor op basis van de verklaringen verzoeker over zijn 'vriendin' telefonisch contact werd opgenomen met deze dame. Deze dame verklaarde aan de politieagente dat hun relatie een problematisch verloop kende en dat zij zinnens was de relatie stop te zetten. Er werd dus wel degelijk een 'onderzoek' verricht naar de 'duurzame' relatie van verzoeker met zijn vriendin. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van de gedane vaststellingen te concluderen dat er in hoofde van verzoeker geen 'beschermenswaardig' familie- of gezinsleven kon worden vastgesteld.

Aangezien werd vastgesteld dat er geen 'beschermenswaardig' familie- of gezinsleven voorhanden is, kan verzoeker niet dienstig vooropstellen dat de gemachtigde van de minister ten onrechte zou hebben nagelaten om een belangenafweging zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM door te voeren.

3.24. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

In medische aangelegenheden heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) geoordeeld dat een verwijdering in *"zeer uitzonderlijke omstandigheden"*, te wijten aan het feit dat de vreemdeling aan een ongeneeslijke ziekte lijdt, dat zijn levenseinde nabij is en dat er geen garantie is dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie heeft die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of enige andere vorm van morele of sociale steun krijgt, strijdig kan zijn met artikel 3 van het EVRM (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk). In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Toch specifieerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, waarin een overlijden imminent is, er ook nog *"andere uitzonderlijke gevallen"* mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk). Het EHRM heeft de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verfijnd dat onder *"andere uitzonderlijke gevallen"* wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er

een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België).

3.25. Verzoeker beweert in zijn middel dat hij psychische problemen ondervindt als gevolg van zijn wedervaren in Turkije en in België en dat hij naar aanleiding van zijn verklaringen hierover niet door een arts werd onderzocht, hoewel de stukken uit het administratief dossier, die betrekking hebben op zijn asielprocedure, aanwijzingen zouden bevatten dat verzoeker een 'eventuele' kwetsbaarheid vertoonde.

3.26. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van het formulier 'hoorrecht' op 3 september 2026 naar aanleiding van de vraag of hij *"(…) een ziekte (heeft) die u belemmert te reizen of om terug te keren naar uw herkomstland?"* ontkennend antwoordde, maar wel te kennen gaf een beetje psychologische moeilijkheden te hebben omwille van de problemen *"in Turkije en hier"*. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal pijn aan het hoofd en de kaak ervoer ingevolge een handgemeen dat eerder had plaatsgevonden. Verzoeker maakte echter ter gelegenheid van zijn interpellatie geen melding meer van deze fysieke klachten.

3.27. In de bestreden beslissing overweegt de gemachtigde van de minister het volgende naar aanleiding van de verklaringen van verzoeker:

"(…)
Betrokkene verklaart dat psychische problemen te hebben omwille van zijn problemen in Turkije en hier.
Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.
Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.
(…)"

Het standpunt van de gemachtigde van de minister wordt verder gecorroboreerd door het medisch attest dat door de centrumarts werd opgemaakt bij de intake van verzoeker in het Repatriëringscentrum 127*bis* te Steenokkerzeel op 4 september 2026. De centrumarts stelde vast dat *"(e)r (…) geen medische redenen (zijn) om aan te nemen dat de uitvoering van de beslissing betrokkene zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van artikel 3 van het EVRM"*. Er is op heden in elk geval geen enkele indicatie dat zijn psychologische klachten een terugkeer naar Turkije in de weg zouden staan of dat een dergelijke terugkeer een onmenselijke of vernederende behandeling zou uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hij levert in het kader van deze procedure geen bijkomende medische getuigschriften aan die hogervermelde overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen brengen.

3.28. Verzoeker toont ten slotte niet aan dat de gemachtigde van de minister onzorgvuldig of onredelijk te werk ging door met betrekking tot verzoekers asielmotieven te verwijzen naar de afwijzende beslissing van de commissaris-generaal van 1 juni 2026. In de beslissing van de commissaris-generaal werd onder andere gesteld dat verzoekers vrees omwille van het niet-vervullen van de dienstplicht louter hypothetisch is en dat hij geen persoonlijke vrees kan puren uit het gegeven dat zijn oom in Frankrijk als vluchteling werd erkend. Terloops stipt de Raad aan dat het beroep tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal werd verworpen in het arrest van 18 september 2026 (zie punt 1.7). Verzoeker kan deze elementen bijgevolg niet langer dienstig aangrijpen om zich te verzetten tegen een terugkeer naar zijn land van herkomst.

3.29. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister cruciale elementen zou hebben veronachtzaamd of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Er werd geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.30. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en het daarin vervatte hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht *juncto* de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn derde middel het volgende:

“1. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, M.M., C-277/11, pt. 87), ook wanneer de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, pt. 38; HvJ 10 september 2013, G. e.a., C-383/13 PPU, pt. 32).
Het Hof van Justitie heeft dit recht uitdrukkelijk toepasselijk verklaard op het nemen van een terugkeerbesluit: de betrokkene moet vóór de vaststelling ervan zijn standpunt kenbaar kunnen maken over de wettigheid van zijn verblijf en over de elementen bedoeld in artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG, zijnde het gezinsleven, het belang van het kind en zijn gezondheidstoestand, en de overheid moet daarmee naar behoren rekening houden (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 11 december 2014, Mukarubega, C-166/13). Het hoorrecht impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken (Sopropé, pt. 49-50). 2. Het gehoor van verzoeker vond plaats zonder tolk, in een taal die niet de zijne is. Blijkens het hoorrechtformulier werd hij op 03.09.2026 om 22.35 uur gehoord, werd de rubriek "bijgestaan door een tolk" doorstreept, ontbreekt de handtekening van de tolk en werden zijn verklaringen afgelegd "in volgende taal: Nederlands".
Nochtans blijkt uit het administratief dossier van verwerende partij zelf dat verzoeker het Nederlands niet in die mate machtig is dat hij daarin naar behoren zijn standpunt kan uiteenzetten. Bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming verklaarde hij uitdrukkelijk de bijstand te vragen van een tolk die het Turks machtig is, en werd het Frans als 13 proceduretaal bepaald. Toen verwerende partij hem op 12.03.2024 aan de hand van net hetzelfde standaardformulier hoorde, voorzag zij zelf wél in een tolk: het formulier vermeldt "assistance d'un interprète : oui", de verklaringen werden in het Turks afgelegd en de tolk ondertekende het stuk. Zijn gehoor bij verwerende partij op 08.10.2024 verliep eveneens met bijstand van tolk nr. 393 en het verslag werd hem in het Turks voorgelezen. Zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal van 30.03.2026 verliep eveneens met bijstand van een tolk die het Turks machtig is (STUK 3).
Verwerende partij, die op elk van die stukken beschikte, kon derhalve niet redelijkerwijs aannemen dat een gehoor in het Nederlands zonder tolk verzoeker in staat stelde naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken. Het formulier zelf bevestigt overigens dat de antwoorden uiterst summier zijn gebleven. Daar komt bij dat het gehoor om 22.35 uur plaatsvond, onmiddellijk na de aanhouding, zonder bijstand van een raadsman, zonder dat verzoeker werd meegedeeld welke beslissingen verwerende partij voornemens was te nemen en zonder enige mogelijkheid om stukken aan te brengen. De volgende ochtend om 06.45 uur werden hem de bestreden beslissingen betekend, binnen de door verwerende partij zelf opgelegde termijn van 24 uur. Verzoeker weigerde de akte van kennisgeving te ondertekenen, uitdrukkelijk in afwachting van contact met een advocaat ("weigert te tekenen voor contactname advocaat"), hetgeen bevestigt dat hij zijn standpunt niet naar behoren kenbaar had kunnen maken en juridische bijstand wenste vooraleer een standpunt in te nemen. De bestreden beslissing illustreert het gebrek zelf: zij noteert dat verzoeker een vriendin te Aalst heeft en psychische problemen aanhaalt, doch verwijt hem dat hij die vermeldde "zonder verdere info te geven", dat hij "verder geen uitleg" gaf en "niet aantoont" waarom hij niet zou kunnen terugkeren. Zij maakt aldus een verwijt aan verzoeker van het gebrek dat zij zelf heeft veroorzaakt.
3. Een schending van het hoorrecht leidt tot de nietigverklaring van het besluit wanneer de procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (G. e.a., pt. 38 e.v.).
Dat is hier het geval. Was verzoeker naar behoren gehoord, met bijstand van een tolk, met de mogelijkheid zijn raadsman te raadplegen en stukken aan te brengen, dan had hij zijn geldige identiteitskaart en zijn nationaal paspoort, de werkelijke draagwijdte van het ICAMtraject van 2024, de aanwezigheid en de gegevens van zijn zus en schoonbroer te Aalst, de gegevens en de bewijzen van zijn relatie en zijn gezondheidstoestand kunnen aanvoeren en staven. Het gaat om precies die elementen die verwerende partij krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG in aanmerking diende te nemen, en die minstens tot het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, tot het achterwege laten van de terugleiding, tot een andere beoordeling van het gezinsleven en van het risico op onderduiken en tot een andere vaststelling omtrent de identificatie van verzoeker hadden kunnen leiden. Uw Raad vernietigde om die reden reeds terugkeerbesluiten waarbij de betrokkene niet vooraf naar behoren was gehoord over gezins- en gezondheidselementen die hij had kunnen aanvoeren (RvV 20 december 2022, nr. 282 199; RvV 3 april 2020, nr. 234 853).
Het middel is gegrond”.

3.31. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 41 van het Handvest, dat betrekking heeft op het recht op behoorlijk bestuur, omvat onder andere *“a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen; (…)”*. Deze bepaling is in beginsel uitsluitend gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoeker zich hierop niet rechtstreeks kan beroepen. Het in artikel 41.2 van het Handvest vervatte hoorrecht maakt evenwel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). Aangezien de bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel betreft in de zin van de

richtlijn 2008/115/EG, geeft de gemachtigde van de minister bij het nemen van de bestreden beslissing uitvoering aan het Unierecht en zijn de algemene beginselen ervan *in casu* van toepassing.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel, dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken *"voordat dit besluit wordt genomen",* tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, nr. C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, kan naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (*cf.* HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, pt. 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, pt. 80). Verzoeker dient bijgevolg aannemelijk te maken dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad om bepaalde relevante gegevens mee te delen die het terugkeerbesluit als dusdanig, of de inhoud ervan, hadden kunnen beïnvloeden.

3.32. Verzoeker gaat in zijn middel in op de omstandigheden waarin het verhoor na zijn interpellatie op 3 september 2026 plaatsvond. Verzoeker beklaagt zich erover dat dit gebeurde zonder aanwezigheid van zijn raadsman en een tolk, hoewel verzoeker naar zijn zeggen het Nederlands niet machtig is. Verzoeker stipt aan dat hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming wel telkens de bijstand van een tolk genoot. Hierdoor is het volgens verzoeker niet onlogisch dat hij over zijn relatie, over de situatie van zijn zus en over zijn psychologische problemen geen verdere uitleg kon geven, terwijl dit elementen zijn waarmee de gemachtigde van de minister in toepassing van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening dient te houden.

3.33. De Raad stelt vast dat verzoeker niet weerlegt dat hij op 3 september 2026 naar aanleiding van zijn interpellatie in de kebabzaak werd gehoord. Hoewel de omstandigheden van dit verhoor ervoor zorgden dat de bijstand van een tolk praktisch moeilijk realiseerbaar was, toont verzoeker niet concreet aan dat hij, indien hij wél de bijstand van een tolk zou hebben gehad en in het Turks zou zijn gehoord, dan informatie had kunnen aanbrengen die een ander licht werpt op de bestreden beslissing.
Verzoeker heeft bovendien in het kader van deze beroepsprocedure de mogelijkheid om gegevens aan te reiken, die hij had kunnen aanleveren indien zijn verhoor in optimale omstandigheden zou zijn afgenomen. Verzoeker wijst in algemene bewoordingen op zijn identiteitsgegevens, de situatie van zijn zus en zijn gezondheidstoestand, maar hij brengt verder geen enkel concreet gestaafd element aan dat een ander licht werpt op de beslissing of een obstakel zou vormen in het kader van de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel waaraan hij thans onderworpen is.

3.34. Er werd geen schending van artikel 41 van het Handvest en het daarin vervatte hoorrecht aannemelijk gemaakt. Er werd evenmin een schending aangetoond van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG en/ of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening heeft gehouden. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.35. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 39/70 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 45.5 van de richtlijn 2013/32/EU, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn vierde middel het volgende:

"1. De bestreden beslissingen steunen op de premisse dat de beslissing van het Commissariaatgeneraal dd. 01.06.2026 definitief zou zijn geworden bij gebrek aan een binnen de wettelijke termijn ingesteld beroep.
Het bevel vermeldt uitdrukkelijk: "Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 13.12.203 werd bij beslissing van 01.06.2026 als ongegrond beschouwd door het CGVS. Betrokkene heeft geen beroep ingediend bij de RVV binnen de wettelijke voorziene termijn waardoor die beslissing definitief is geworden" (STUK 1, p. 1).
In de motivering van de terugleiding naar de grens voegt verwerende partij daaraan toe dat verzoeker "bovendien zelf [heeft] gekozen om geen beroep bij de RVV in te dienen tegen deze beslissing, hoewel dit procedureel wel als mogelijkheid voorzien is" (STUK 1, p. 2).
Uit die premisse leidt verwerende partij af dat verzoeker onwettig in het Rijk verblijft en dat hij, met het oog op zijn verwijdering, zonder termijn voor vrijwillig vertrek kan worden bevolen het grondgebied te verlaten, naar de grens kan worden teruggeleid en daartoe kan worden vastgehouden. De premisse draagt aldus de bestreden beslissingen in hun geheel.

2. Die premisse werd door verwerende partij op geen enkel ogenblik nagegaan en wordt door de stukken tegengesproken. De kennisgevingsbrief van het Commissariaat-generaal van 01.06.2026 vermeldt, als adres van de geadresseerde van de aangetekende zending, de Geraardsbergsestraat 244/A031 te 9300 Aalst (STUK 3) – een adres dat verzoeker toen niet meer betrok en waarvan de wijziging op 08.05.2026, meer dan drie weken vóór het nemen van die beslissing, aan het Commissariaat-generaal was meegedeeld. De onregelmatigheid blijkt aldus uit het stuk zelf waaraan verwerende partij het verstrijken van een termijn wil verbinden. Diezelfde brief vermeldt bovendien dat aan de Dienst Vreemdelingenzaken een afschrift van de beslissing wordt overgemaakt: verwerende partij heeft dus wel kennis gekregen van de beslissing, doch beschikt over geen enkel bewijs dat die aan verzoeker regelmatig ter kennis werd gebracht. Zij verwijst in de bestreden beslissingen naar geen ontvangstbewijs en naar geen bewijs van aanbieding of van afgifte van de aangetekende zending. Het verwijt dat verzoeker "zelf [zou hebben] gekozen" om geen beroep in te stellen, veronderstelt bovendien dat hij van de beslissing kennis had; van die kennisname bestaat geen enkel bewijs. Verzoeker heeft, voorafgaand aan voorliggend verzoekschrift, op 09.09.2026 tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal een beroep in volle rechtsmacht ingesteld (STUK 4).
Hij voert daarin aan dat die beslissing per aangetekende brief werd verzonden naar een adres dat hij niet meer betrok en waarvan de wijziging op 08.05.2026, meer dan drie weken vóór het nemen van die beslissing, aan het Commissariaat-generaal was meegedeeld, dat hij die beslissing nooit heeft ontvangen en dat hij het bestaan ervan pas vernam toen hij zich bij het gemeentebestuur aanbood voor de verlenging van zijn attest van immatriculatie. De ontvankelijkheid wordt in punt 2.1 van dat verzoekschrift uiteengezet. Het komt aan Uw Raad toe zich daarover in die procedure uit te spreken. 3. Zolang die vraag niet is beslecht, kan verwerende partij zich niet op het definitieve karakter van de beslissing van het Commissariaat-generaal beroepen. Krachtens artikel 39/70 van de 15 Vreemdelingenwet kan, behoudens toestemming van de betrokkene, tijdens de termijn voor het indienen van dat beroep en tijdens het onderzoek ervan geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd; artikel 46, lid 5 van Richtlijn 2013/32/EU waarborgt in dezelfde zin dat de verzoeker op het grondgebied mag blijven tot het verstrijken van de beroepstermijn en, wanneer het beroep binnen die termijn is ingesteld, in afwachting van de uitkomst ervan. Is de kennisgeving niet regelmatig geschied, dan is die termijn niet beginnen lopen en was verzoeker op 04.09.2026 nog steeds gerechtigd op het grondgebied te blijven. Het Hof van Justitie oordeelde dat alle rechtsgevolgen van het terugkeerbesluit gedurende die periode moeten worden geschorst (HvJ 19 juni 2018, Gnandi, C-181/16) en dat de betrokkene gedurende diezelfde periode niet met het oog op verwijdering mag worden vastgehouden (HvJ 5 juli 2018, C, J en S, C-269/18 PPU). 4. Minstens diende verwerende partij, alvorens uit een beweerde kennisgeving door een andere overheid dermate verstrekkende gevolgen af te leiden – een bevel zonder termijn voor vrijwillig vertrek, een terugleiding zonder verwijl, een vasthouding en een inreisverbod van twee jaar – de regelmatigheid van die kennisgeving na te gaan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid immers op zich te steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). De bestreden beslissingen bevatten daaromtrent geen enkel motief. Zij zijn op dit punt dan ook niet afdoende en niet draagkrachtig gemotiveerd.
Het middel is gegrond."

3.36. De Raad merkt voorafgaandelijk op dat het middel niet ontvankelijk is in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet en artikel 46.5 van de richtlijn 2013/332/EU. Voormelde bepalingen werden immers ondertussen opgeheven (respectievelijk door toedoen van artikel 5.1 van de RvV-wet integraal en door toedoen van artikel 78 van de Verordening 2024/1348/EU (de Asielprocedureverordening).

3.37. Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht betreft, wordt opnieuw verwezen naar wat hoger in punten 3.3 tot punt 3.6 werd gesteld.

3.38. Verzoeker gaat vervolgens in op de kennisgeving van de beslissing van de commissaris-generaal van 1 juni 2026, die volgens hem gebrekkig was, waardoor hij niet op de hoogte was van deze beslissing en het bestaan pas vernam toen hij zich bij het gemeentebestuur aanbood voor de verlenging van zijn attest van immatriculatie. Verzoeker stipt aan dat hij thans beroep heeft ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal en stelt dat het definitieve karakter van deze beslissing moet worden afgewacht.

3.39. De Raad stelt vast dat verzoekers betoog op dit punt elke grondslag mist. Hij toont immers niet aan dat er daadwerkelijk een probleem was met de kennisgeving van de afwijzende beslissing inzake zijn verzoek om internationale bescherming. Vervolgens blijkt niet dat de bestreden verwijderingsmaatregel ten uitvoer werd gelegd alvorens uitspraak werd gedaan over zijn (laattijdige) beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal. Het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 1 juni 2026 werd immers door de Raad verworpen in zijn arrest van 18 september 2026 (RvV 18 september 2026, nr. 353 286).

3.40. Er werd geen motiveringsgebrek of onzorgvuldigheid aannemelijk gemaakt.

Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. COCHEZ, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

E. COCHEZ F. TAMBORIJN